

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2019. gada 28. februārī *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Regula (ES) Nr. 1215/2012 – 1. panta 1. punkts – Piemērošanas joma – Civillietas un komercietas – 1. panta 2. punkts – Izslēgtie jautājumi – Sociālais nodrošinājums – 53. pants – Lūgums izdot apliecību, kas apliecina, ka izcelsmes tiesas nolēmums ir izpildāms – Spriedums par tādu sociālā nodrošinājuma iestādes prasījumu pret darba devēju, ko veido apmaksātā atvaļinājuma samaksai paredzētās piemaksas saistībā ar darba ņēmēju norīkošanu darbā – Tiesas, kurā celta prasība, tiesas spriešanas darbības īstenošana

Lietā C-579/17

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Arbeits- und Sozialgericht Wien* (Darba un sociālo lietu tiesa Vīnē, Austrija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2017. gada 28. septembrī un kas Tiesā reģistrēts 2017. gada 3. oktobrī, tiesvedībā

BUAK Bauarbeiter-Urlaubs- u. Abfertigungskasse

pret

Gradbeništvo Korana d.o.o.,

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: Tiesas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], kas pilda otrās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši A. Prehala [*A. Prechal*], K. Toadere [*C. Toader*] (referente), A. Ross [*A. Rosas*] un M. Ilešičs [*M. Ilešič*],

ģenerālvokāts: Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs: M. Aleksejevs [*M. Aleksejev*], nodaļas vadītājs,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2018. gada 12. jūlija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *BUAK Bauarbeiter-Urlaubs- u. Abfertigungskasse* vārdā – *V. Noss, Rechtsanwältin*,
- Austrijas valdības vārdā – *A. Ritzberger-Moser, C. Pesendorfer* un *J. Schmoll*, pārstāves,
- Čehijas Republikas valdības vārdā – *M. Smolek* un *J. Vlácil*, kā arī *A. Kasalická*, pārstāvji,
- Polijas valdības vārdā – *B. Majczyna*, pārstāvis,

* Tiesvedības valoda – vācu.

– Eiropas Komisijas vārdā – *M. Wilderspin* un *M. Heller*, pārstāvji,
noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2018. gada 25. oktobra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.) 1. pantu.
- 2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā, kuru ir uzsācis *BUAK Bauarbeiter-Urlaubs- u. Abfertigungskasse* (Būvniecības nozares darbinieku apmaksātu atvaļinājumu un atlaišanas pabalstu fonds, Austrija) (turpmāk tekstā – “*BUAK*”) par apliecības izdošanu saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 53. pantu aizmuguriski pieņemta galīga sprieduma pret *Gradbeništvo Korana d.o.o.* (turpmāk tekstā – “*Korana*”), kas reģistrēta Slovēnijā, izpildei.

Athilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Regulas Nr. 1215/2012 6., 10. un 26. apsvērumā ir noteikts:

“(6) Lai sasniegtu mērķi panākt spriedumu brīvu apriti civillietās un komercietās, ir vajadzīgi un lietderīgi, ka normas, kas nosaka jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildīšanu, reglamentē kāds Savienības juridiskais akts, kas ir saistošs un tieši piemērojams.

[..]

(10) Šīs regulas darbības jomā būtu jāietver galvenie civiltiesiskie un komerciālie jautājumi, izņemot dažus skaidri noteiktus jautājumus [..]

[..]

(26) Savstarpēja uzticēšanās tiesvedībai Savienībā attaisno principu, kas paredz, ka kādā dalībvalstī pieņemti spriedumi būtu jāatzīst visās dalībvalstīs bez kādas īpašas procedūras. Turklāt mērķis padarīt pārrobežu tiesvedību mazāk laikietilpīgu un lētāku attaisno izpildāmības pasludināšanas atcelšanu, kas pirms izpildes jāveic uzrunātajā dalībvalstī. Tādējādi dalībvalsts tiesas pieņemts spriedums būtu jāuzskata par tādu, it kā tas būtu pieņemts uzrunātajā dalībvalstī.”
- 4 Šīs regulas 1. pants ir iekļauts I nodaļā “Darbības joma un definīcijas”. Šajā pantā ir paredzēts:

“1. Šo regulu piemēro civillietās un komercietās neatkarīgi no tiesas iestādes būtības. Tā neattiecas jo īpaši uz nodokļu, muitas un administratīvajām lietām vai uz valsts atbildību par darbību vai bezdarbību, īstenojot valsts varu (*acta iure imperii*).

2. Šo regulu nepiemēro attiecībā uz:

[..]

c) sociālo nodrošinājumu;

[..].”

- 5 Saskaņā ar minētās regulas 37. panta 1. punktu, kas ietilpst šīs regulas III nodaļas “Atzīšana un izpilde” 1. iedaļā “Atzīšana”:

“Persona, kas kādā dalībvalstī vēlas atsaukties uz citā dalībvalstī pieņemtu spriedumu, iesniedz:

- a) sprieduma kopiju, kas atbilst autentiskuma noteikšanas nosacījumiem; un
- b) apliecību, kas izdota saskaņā ar 53. pantu.”

- 6 Regulas Nr. 1215/2012 39. pantā, kas ietverts III nodaļas 2. iedaļā “Izpilde”, ir noteikts:

“Dalībvalstī pieņemts spriedums, kas izpildāms minētajā dalībvalstī, ir izpildāms pārējās dalībvalstīs, neprasot izpildāmības deklarāciju.”

- 7 Šīs regulas 42. panta, kas arī ietverts 2. iedaļā, 1. punktā ir paredzēts:

“Kādā dalībvalstī pieņemta sprieduma izpildei citā dalībvalstī pieteikuma iesniedzējs kompetentajai izpildes iestādei iesniedz:

- a) sprieduma kopiju, kas atbilst autentiskuma noteikšanas nosacījumiem; un
- b) apliecību, kas izdota saskaņā ar 53. pantu, kura apliecina, ka spriedums ir izpildāms, un kurā ir ietverts sprieduma izraksts, kā arī attiecīgā gadījumā saistītā informācija par atgūstamajām tiesvedības izmaksām un procentu aprēķins.”

- 8 Minētās regulas 43. panta 1. punktā ir noteikts:

“Ja tiek prasīta citā dalībvalstī pieņemta sprieduma izpilde, apliecību, ko izdod saskaņā ar 53. pantu, izsniedz personai, pret kuru lūgta izpilde, pirms pirmā izpildes pasākuma. Apliecībai pievieno spriedumu, ja minētajai personai tas vēl nav izsniegts.”

- 9 Saskaņā ar šīs pašas regulas 53. pantu, kas ietverts tās III nodaļas 4. iedaļā “Kopīgi noteikumi”:

“Izcelsmes tiesa pēc jebkuras ieinteresētās puses lūguma izdod apliecību, izmantojot standarta veidlapu I pielikumā.”

Austrijas tiesības

- 10 *Bauarbeiter-Urlaubs- und Abfertigungsgesetz 1972* (1972. gada Likums, ar ko regulē būvniecības nozares darbinieku apmaksātus atvaļinājumus un atlaišanas pabalstus) (*BGBL* 414/1972), redakcijā, kas bija spēkā pamatlīetas faktu rašanās laikā (turpmāk tekstā – “*BUAG*”), ir iekļauta IV sadaļa “Būvniecības nozares darbinieku apmaksātu atvaļinājumu un atlaišanas pabalstu fonda izveide”, kurā ietilpst *BUAG* 14.–21.b pants. *BUAG* 14. pantā ir noteikts:

“1. Šajā likumā paredzēto prasījumu segšanai un ar to saistīto uzdevumu īstenošanai nepieciešamos līdzekļus iekasē [*BUAK*]. [..]”

2. [*BUAK*] ir publisko tiesību subjekts [..].”

11 Saskaņā ar *BUAG* 21. panta 1. punktu:

“Apmaksātā atvaļinājuma samaksas, ko izmaksā [*BUAK*], izmaksas, kā arī administratīvie izdevumi tiek finansēti no piemaksām pie darba algas. Šo piemaksu summu, pamatojoties uz kopīgu kompetento sociālo partneru organizāciju, kurām ir pilnvaras parakstīt koplīgumus, pieteikumu, nosaka ar federālā darba un sociālo lietu ministra rīkojumu.”

12 *BUAG* 21.a panta “Piemaksu maksāšana” 1. punktā ir noteikts:

“Darba devējam par katru darba ņēmēju ir jāmaksā [...] piemaksas, kas noteiktas atbilstoši 21. pantam [...]”

13 *BUAG* V nodaļā “Procedūras noteikumi” ir iekļauts tā 22.–29.a pants. *BUAG* 22. pantā “Ziņošanas pienākums; piemaksu apmēra aprēķināšana” ir paredzēts:

“1. Darba devējam, kas nodarbina darba ņēmējus 1. panta 1. punkta izpratnē, uzsākot veikt 1.–3. pantā paredzēto darbību, divu nedēļu laikā ir jāiesniedz [*BUAK*] ziņojums par saviem darba ņēmējiem, sniedzot visu piemaksu aprēķināšanai vajadzīgo informāciju par darba algu [...]”

[..]

5. [*BUAK*] aprēķina piemaksas apmēru piemaksas maksāšanas laikposmam, pamatojoties uz darba devēja ziņojumiem vai, ja [*BUAK*] apsekojuma (23.d pants) dati atšķiras, pamatojoties uz saviem datiem. Ja ziņošanas pienākums nav izpildīts, [*BUAK*] var aprēķināt piemaksas, ko maksā darba devējs, pamatojoties uz darba devēja pēdējo iesniegto ziņojumu vai saviem datiem.

[..]”

14 *BUAG* 23., 23.a un 23.b pantā ir runa par *BUAK* rīcībā esošajām apsekojuma pilnvarām, lai iegūtu nepieciešamo informāciju piemaksu aprēķināšanai, kā arī par darba devēja pienākumu tai sniegt visu nepieciešamo informāciju šī uzdevuma izpildei.

15 Saskaņā ar *BUAG* 25. pantu “Piemaksas summas samaksa”:

“1. [*BUAK*] nosaka summu, pamatojoties uz darba devēja ziņojumu vai aprēķinu, kas veikts atbilstoši 22. panta 5. punktam, kura darba devējam kā piemaksu kopsomma ir jāmaksā par darba ņēmējiem, kas tiek nodarbināti piemaksas maksāšanas laikposmā. [...]”

[..]

2. Ja darba devējs nepilda savu pienākumu samaksāt maksājamo summu [...] termiņā vai atbilstošajā apmērā, kas norādīta rīkojumā, [*BUAK*] brīdina darba devēju, ka atlikusi maksājuma summa ir jāsamaksā divu nedēļu laikā. [...]”

3. Ja darba devējs neņem vērā šo brīdinājumu vai ņem vērā to tikai daļēji, [*BUAK*], lai piedzītu termiņā nesamaksātās summas, izsniedz parāda piedziņas apliecību. [...] Parāda piedziņas apliecība ir izpildes rīkojums *Exekutionsordnung* ([Izpildes procedūru kodeksa]) 1. panta izpratnē.

[..]

5. Darba devējs var apstrīdēt piedziņas rīkojumu, kas izdots saskaņā ar 3. punktu, iesniedzot iebildumus reģionālajai administratīvajai iestādei. Tā ar administratīvu lēmumu lemj par prasītās summas pamatotību un pareizību.

[..]”

- 16 *BUAG* VIb nodaļā “Īpaši noteikumi par atvaļinājumu darbā norīkošanas gadījumā” ietilpst *BUAG* 33.d–33.i pants. *BUAG* 33.d panta “Piemērošanas joma” 1. punktā ir paredzēts:

“Šīs nodaļas noteikumi reglamentē tādu darba ņēmēju nodarbināšanu saskaņā ar I nodaļu, kuru pastāvīgā darba vieta nav Austrijā un kurus darba devējs ir norīkojis darbā Austrijā:

- 1) darba izpildei vai
- 2) saistībā ar darbaspēka nodrošināšanu.

Lietotājuņēmums, kura juridiskā adrese nav Austrijas teritorijā, 23., 23.a un 33.g panta izpratnē tiek uzskatīts par darba devēju tiem darba ņēmējiem, kuri ir norīkoti darbam Austrijā.

[..]”

- 17 Atbilstoši *BUAG* 33.e pantam “Tiesības uz atvaļinājumu”:

“Neskarot tiesību aktus, ko piemēro darba attiecībām, darba ņēmējam 33.d panta izpratnē viņa norīkojuma laikā Austrijā obligāti ir tiesības uz apmaksātu atvaļinājumu saskaņā ar II nodaļu.”

- 18 Saskaņā ar *BUAG* 33.f pantu “Apmaksātā atvaļinājuma samaksa”:

“1. Atvaļinājuma laikā darba ņēmējam ir tiesības uz apmaksātā atvaļinājumu samaksu [..]. Piemēro II nodaļas noteikumus, ja vien turpmāk nav norādīts citādi.

2. Šis prasījums rodas to tiesību uz apmaksu apmērā, uz kurām pamatojoties darba devējs maksā 21. pantā paredzētās piemaksas. Šo prasījumu vērš pret [*BUAK*]. [..]

3. Ja norīkojuma laikā tiek izmantots atvaļinājums, darba ņēmējam ir jāvērsas ar savu prasījumu atbilstoši 2. punktam [*BUAK*], uzrādot vienošanos par atvaļinājumu. [..] Apmaksāta atvaļinājuma samaksa tiek izmaksāta tieši darba ņēmējam. [..]”

- 19 *BUAG* 33.g panta “Ziņošanas pienākums” 1. punktā ir noteikts:

“Darba devējam, kurš nodarbina darba ņēmējus 33.d panta nozīmē, ir pienākums iesniegt [*BUAK*] ziņojumus atbilstoši 22. pantam [..].”

- 20 Atbilstoši *BUAG* 33.h pantam “Piemaksu nomaksa”:

“[..]

2. Ja darba devējs nepilda savu piemaksu maksāšanas pienākumu, [*BUAK*] nesamaksātās piemaksas var piedzīt tiesas ceļā. [*BUAK*] ir pilnvarota veikt visus pasākumus, kas ir nepieciešami un lietderīgi tādu piemaksu piedziņai.

[..]

2b. Ja ziņošanas pienākuma neizpildes dēļ [*BUAK*] ir aprēķinājis piemaksas summu, pamatojoties uz paša veikto izziņu saskaņā ar 22. panta 5. punkta otro teikumu, darba devējam piemaksas ir jāmaksā šādi aprēķinātajā apmērā.

[..]”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

- 21 *BUAK*, kura juridiskā adrese ir Vīnē (Austrija), ir publisko tiesību subjekts, kura uzdevums ir iekasēt līdzekļus ar mērķi tos izmantot, lai segtu *BUAG* paredzētos prasījumus. Tas it īpaši atbild par būvniecības nozares darbinieku apmaksātā atvaļinājuma samaksas pārvaldīšanu un izmaksāšanu.
- 22 *Korana*, saskaņā ar Slovēnijas tiesībām dibināts uzņēmums, norīkoja darba ņēmējus darbam būvdarbos Austrijā.
- 23 2016. gada 18. oktobrī *BUAK* cēla prasību *Arbeits- und Sozialgericht Wien* (Darba un sociālo lietu tiesa Vīnē, Austrija), lai piedzītu no *Korana* maksājumu 38 447,50 EUR apmērā kopā ar procentiem un izdevumiem saistībā ar piemaksām, kas šai sabiedrībai jāmaksā saskaņā ar *BUAG* VIb nodaļu par Austrijā darbā norīkoto darba ņēmēju nostrādātajām darba dienām laikposmā no 2016. gada februāra līdz jūnijam.
- 24 Lai pamatotu savu prasību, *BUAK* apgalvoja, ka tam kā apmaksātu atvaļinājumu fondam ir tiesības, pamatojoties uz *BUAG*, prasīt no darba devēja piemaksu, ko tostarp veido apmaksātā atvaļinājuma samaksa un administratīvie izdevumi, kurus aprēķina par katru darba dienu, ko būvniecības nozares darbinieks ir nostrādājis Austrijā, atbilstoši likumā noteiktai aprēķināšanas metodei.
- 25 Ar 2017. gada 28. aprīļa spriedumu, kas pasludināts, *Korana* klāt neesot, minētā tiesa pilnībā apmierināja *BUAK* prasību. Tā kā *Korana*, kurai šis spriedums tika paziņots 2017. gada 21. jūnijā, nekādus iebildumus necēla, tas ieguva *res judicata* spēku. Procedūrā, kurā ir pieņemts minētais spriedums, šī tiesa, šķiet, nav pārbaudījusi savu jurisdikciju atbilstoši Regulai Nr. 1215/2012.
- 26 2017. gada 31. jūlijā, lai panāktu minētā sprieduma izpildi, *BUAK* šajā pašā tiesā iesniedza pieteikumu par minētās regulas 53. pantā paredzētās apliecības izdošanu.
- 27 Iesniedzējtiesa norāda, ka tādas apliecības izdošana saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 53. pantu ir atkarīga no nosacījuma, ka process, kurā ir pasludināts 2017. gada 28. aprīļa spriedums, attiecas uz civillietām un komercietām minētās regulas 1. panta 1. punkta izpratnē, kas no pamatlietas apstākļiem skaidri neizriet.
- 28 Šajā ziņā šī tiesa norāda, ka atšķirībā no pilnībā iekšējām situācijām, kurās *BUAK* atbilstoši *BUAG* 25. panta 3. punktam pats var izdot parāda piedziņas apliecību par prasītajām piemaksām, kas ir izpildes rīkojums, ar kuru var pamatot piespiedu izpildes procedūru, tam nav tādu pašu pilnvaru attiecībā uz kavētajiem maksājumiem, kas ir saistīti ar darbā norīkotajiem darba ņēmējiem, kuru pastāvīgā darba vieta nav Austrijā, tāpēc, lai panāktu, ka tiek samaksātas minētās piemaksas, *BUAK* ir jāceļ prasība *Arbeits- und Sozialgericht Wien* (Darba un sociālo lietu tiesa Vīnē).
- 29 Iesniedzējtiesa arī norāda, ka noteikti procedūru, kurā tika pieņemts 2017. gada 28. aprīļa spriedums, raksturojoši apstākļi varētu tai piešķirt publiski tiesisku raksturu.
- 30 Piemēram, šī tiesa norāda, ka saistībā ar prasību par tāda parāda samaksu, ko veido apmaksātā atvaļinājuma samaksai paredzētās piemaksas, savas tiesības darba ņēmējs neīsteno tieši un prasība tiek celta pret darba devēju, lai piedzītu piemaksas, kuru summa, kas noteikta kompetentā federālā ministra rīkojumā, sedz arī *BUAK* administratīvos izdevumus. Turklāt papildus savām apsekošanas pilnvarām, ja darba devējs nav izpildījis savu pienākumu sniegt informāciju, *BUAK* var slēgt arī nolīgumus ar citām sociālā nodrošinājuma iestādēm.

- 31 Minētā tiesa precizē, ka darba devēja pienākuma sniegt informāciju neizpildes gadījumā *BUAK* ir tiesības pašai aprēķināt maksājamās piemaksas, pamatojoties uz paša veikto izziņu, atbilstoši *BUAG* 33.h panta 2.b punktam. Šādā gadījumā tiesas, kurā celta prasība par tāda parāda samaksu, ko veido apmaksātā atvaļinājuma samaksai paredzētās piemaksas, pilnvarā ietilptu tikai vienkārša šīs normas piemērošanas nosacījumu izpildes pārbaude, neveicot pilnu minētā parāda pamatotības pārbaudi.
- 32 Šajos apstākļos *Arbeits- und Sozialgericht Wien* (Darba un sociālo lietu tiesa Vīnē) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai Regulas [Nr. 1215/2012] 1. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesvedības, kurās tiek izskatīti [*BUAK*] prasījumi par iemaksu veikšanu, kas izvirzīti pret darba devējiem sakarā ar darba ņēmēju, kuriem nav pastāvīgas darba vietas Austrijā, norīkošanu darbā vai viņu norīkošanu darbaspēka nodrošināšanas ietvaros uz Austriju, vai pret darba devējiem, kuru juridiskā adrese nav Austrijā, sakarā ar darba ņēmēju nodarbināšanu, kuru pastāvīgā darba vieta ir Austrijā, ir “civillietas un komercietas”, kurās ir jāpiemēro iepriekš minētā regula, lai gan šie *BUAK* prasījumi attiecas uz iemaksām, proti, uz privāttiesiskām darba attiecībām, un to mērķis ir nodrošināt ar privāttiesībām saistītās, no darba attiecībām ar darba devējiem izrietošās darba ņēmēju tiesības uz atvaļinājumu un atvaļinājuma naudu, tomēr:

- gan darba ņēmēju prasījumu apmērs pret *BUAK* par atvaļinājuma naudas izmaksu, gan *BUAK* prasījumu apmērs pret darba devējiem par iemaksu veikšanu netiek noteikts līgumā vai darba koplīgumā, bet gan federālā ministra rīkojumā,
- piemaksas, kas darba devējiem ir jāmaksā *BUAK*, līdztekus izmaksu segšanai par darba ņēmējiem izmaksājamo atvaļinājuma naudu izmanto arī *BUAK* administratīvo izdevumu segšanai un
- *BUAK* saistībā ar tā šādu iemaksu prasījumu izvirzīšanu un izpildi ar likumu ir piešķirtas plašākas pilnvaras nekā privātpersonai, kas izpaužas tādējādi, ka:
 - darba devējiem ir pienākums iesniegt *BUAK* ziņojumus gan saistībā ar konkrētu gadījumu, gan regulāri katru mēnesi, izmantojot *BUAK* izveidotās komunikācijas sistēmas, līdzdarboties *BUAK* īstenotos kontroles pasākumos un atļaut tos veikt, nodrošināt *BUAK* piekļuvi darba samaksas, darījumu un citiem dokumentiem un sniegt *BUAK* vajadzīgo informāciju, un šī pienākuma neizpildes gadījumā tiek piemērots naudas sods, un
 - darba devēja ziņošanas pienākuma neizpildes gadījumā *BUAK* ir tiesības aprēķināt darba devēja veicamās iemaksas, pamatojoties uz paša veikto izziņu, turklāt šajā gadījumā *BUAK* ir tiesības saņemt iemaksas *BUAK* noteiktajā apmērā neatkarīgi no norīkošanas vai attiecīgi nodarbinātības faktiskajiem apstākļiem?”

Par prejudiciālo jautājumu

Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību

- 33 Eiropas Komisija rakstveida apsvērumos aicina Tiesu lemt par jautājumu, vai procedūra, kurā izdod apliecību atbilstoši Regulas Nr. 1215/2012 53. pantam, ir tiesvedība LESD 267. panta izpratnē.
- 34 Šajā ziņā no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka, lai gan ar LESD 267. pantu iespēja vērsties Tiesā nav pakārtota nosacījumam, lai tiesvedībā, saistībā ar kuru valsts tiesa uzdod prejudiciālu jautājumu, tiktu ievērots pušu sacīkstes princips, valsts tiesas drīkst vērsties Tiesā vienīgi tad, ja tās izskata strīdu un tām ir lūgts taisīt spriedumu procedūrā, kuras noslēgumā paredzēts pieņemt tiesas nolēmumu (spriedums, 2016. gada 16. jūnijs, *Pebros Servizi*, C-511/14, EU:C:2016:448, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 35 Tāpat Tiesa ir atzinusi, ka, lai arī jēdziens “sniegt spriedumu” LESD 267. panta otrās daļas izpratnē ietver visu procesu, kas vainagojas ar iesniedzējtiesas spriedumu, tas ir jāinterpretē plaši, lai novērstu to, ka daži procesuāli jautājumi tiks uzskatīti par nepieņemamiem un nevarēs būt Tiesas interpretācijas priekšmets, un lai Tiesa varētu lemt par visu to Savienības tiesību normu interpretāciju, kas iesniedzējtiesai ir jāpiemēro (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 16. jūnijs, *Pebros Servizi*, C-511/14, EU:C:2016:448, 28. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 36 Ar Regulu Nr. 1215/2012 izveidotā sistēma ir balstīta uz atzišanas un izpildāmības deklarāciju atcelšanu, kas nozīmē, ka uzrunātās dalībvalsts kompetentā tiesa neveic nekādu pārbaudi, un tikai persona, pret kuru vērsta izpilde, var iebilst pret nolēmuma, kas uz to attiecas, atzīšanu vai izpildi. No šīs regulas 37. panta un 42. panta noteikumiem kopsakarā izriet, ka, lai kādā dalībvalstī pieņemtu spriedumu atzītu un izpildītu citā dalībvalstī, prasītājam ir jāiesniedz vienīgi attiecīgā sprieduma kopija kopā ar apliecību, ko saskaņā ar minētās regulas 53. pantu izdevusi izcelsmes tiesa. Šī apliecība pirms jebkādas izpildes ir jāizsniedz personai, pret kuru izpilde ir prasīta atbilstoši šīs pašas regulas 43. panta 1. punktam.
- 37 Kā secinājumu 44. punktā ir norādījis ģenerāladvokāts, apliecība ir dalībvalstīs pieņemtu spriedumu tiesas izpildes principa īstenošanas pamats.
- 38 Funkcijas, kuras minētā apliecība tādējādi izpilda Regulas Nr. 1215/2012 sistēmā, it īpaši situācijā, kāda ir pamatlietā, kurā tiesa, pieņemot izpildāmu spriedumu, sprieduma taisīšanas posmā nav lēmusi par Regulas Nr. 1215/2012 piemērojamību, pamato to, ka šai tiesai minētās apliecības izdošanas posmā ir jāpārbauda, vai lieta ietilpst šīs regulas piemērošanas jomā.
- 39 Šādā gadījumā, kā ģenerāladvokāts būtībā ir norādījis secinājumu 52. punktā, minētā tiesa, pārbaudot, vai tās kompetencē ir izdot šo apliecību atbilstoši Regulas Nr. 1215/2012 53. pantam, iekļaujas iepriekšējās tiesvedības turpinātībā, nodrošinot tās pilnīgu efektivitāti, jo bez apliecības spriedums nav kvalificēts nokļūšanai brīvā apritē Eiropas tiesiskajā telpā. Šāds secinājums atbilst nepieciešamībai nodrošināt ātru tiesu nolēmumu izpildi, vienlaikus saglabājot tiesisko drošību, kuras pamatā ir savstarpēja uzticēšanās tiesvedībai Savienībā.
- 40 Būtu jāpiebilst, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 loģiku apliecības izdošana tiek uzticēta tiesai, kas vislabāk pārzina lietu un kas pēc būtības vislabāk var apstiprināt, ka spriedums ir izpildāms. Līdz ar to, izdodot tādu apliecību, izcelsmes tiesa netieši apstiprina, ka aizmuguriskais spriedums, kas ir jāatzīst un jāizpilda citā dalībvalstī, ietilpst šīs regulas piemērošanas jomā, ņemot vērā to, ka apliecības izdošana atbilstoši minētās regulas 53. pantam ir iespējama tikai saskaņā ar šādu nosacījumu.
- 41 Tādējādi procedūra, kurā izdod apliecību saskaņā ar Regulas Nr. 1215/2012 53. pantu tādos apstākļos, kādi ir pamatlietā, ir tiesas process, un tāpēc valsts tiesa, kurā celta prasība šādā procesā, var uzdot Tiesai prejudiciālu jautājumu.
- 42 No tā izriet, ka šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemams.

Par lietas būtību

- 43 Uzdodot jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 1215/2012 1. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka publisko tiesību subjekta prasība pret darba devēju samaksāt parādu, ko veido apmaksātā atvaļinājuma samaksai paredzētās piemaksas saistībā ar darba ņēmēju norīkošanu darbā dalībvalstī, kurā nav viņu pastāvīgā darba vieta, vai saistībā ar darbaspēka nodrošināšanu šajā dalībvalstī, vai pret darba devēju, kura juridiskā adrese nav minētajā dalībvalstī, saistībā ar darba ņēmēju nodarbināšanu, kuru pastāvīgā darba vieta ir minētajā dalībvalstī, ietilpst šīs regulas piemērošanas jomā.

- 44 Vispirms un ņemot vērā faktu, ka prejudiciālais jautājums attiecas uz Regulas Nr. 1215/2012 1. pantu kopumā, pirmkārt, ir jāpārbauda, vai tāds spriedums, kuru atbilstoši *BUAK* pieteikumam iesniedzējtiesa pieņēma 2017. gada 28. aprīlī un kura izpildei tas lūdz šīs regulas 53. pantā paredzētās apliecības izdošanu, ir spriedums, kas pieņemts civillietā un komercietā minētās regulas 1. panta 1. punkta izpratnē un, ja tā ir, otrkārt, ir jāizvērtē, vai tāds spriedums ietilpst izslēgšanas noteikuma, kas saistīts ar sociālo nodrošinājumu un paredzēts šīs pašas regulas 1. panta 2. punkta c) apakšpunktā, piemērošanas jomā.
- 45 Tāpat ir jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, tā kā ar Regulu Nr. 1215/2012 ir atcelta un aizstāta Padomes Regula (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.), Tiesas sniegtā interpretācija par šīs pēdējās minētās regulas noteikumiem attiecas arī uz Regulu Nr. 1215/2012, ja šo abu Savienības tiesību instrumentu noteikumi var tikt atzīti par ekvivalentiem (spriedums, 2018. gada 15. novembris, Grieķijas Republika, C-308/17, EU:C:2018:911, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

Par jēdzienu “civillietas un komercietas” Regulas Nr. 1215/2012 1. panta 1. punkta izpratnē

- 46 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru, lai pēc iespējas nodrošinātu to tiesību un pienākumu vienlīdzību un vienveidību, kuri dalībvalstīm un ieinteresētajām personām izriet no Regulas Nr. 1215/2012, jēdziens “civillietas un komercietas”, kas ietilpst šīs regulas 1. panta 1. punktā, nav jāinterpretē kā vienkārša atsauce uz dalībvalsts tiesību aktiem. Šis jēdziens ir jāuzskata par autonomu jēdzienu, kas jāinterpretē, atsaucoties, pirmkārt, uz minētās regulas mērķiem un sistēmu un, otrkārt, uz vispārējiem principiem, kuri izriet no visu valstu tiesību sistēmām (spriedums, 2017. gada 9. marts, *Pula Parking*, C-551/15, EU:C:2017:193, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 47 Turklāt vajadzība nodrošināt pienācīgu iekšējā tirgus darbību un tiesvedības saskaņotas norises interesēs izvairīties no tā, ka dalībvalstīs netiek pieņemti savstarpēji nesaderīgi nolēmumi, liek veikt plašu jēdziena “civillietas un komercietas” interpretāciju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 10. septembris, *German Graphics Graphische Maschinen*, C-292/08, EU:C:2009:544, 22. un 23. punkts).
- 48 Lai konstatētu, vai lieta ietilpst vai neietilpst Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanas jomā, ir jānoskaidro starp pusēm pastāvošās tiesiskās attiecības, kā arī ir jāizvērtē celtās prasības pamats un tās celšanas kārtība (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2013. gada 11. aprīlis, *Sapir* u.c., C-645/11, EU:C:2013:228, 32. un 34. punkts, kā arī 2013. gada 12. septembris, *Sunico* u.c., C-49/12, EU:C:2013:545, 35. punkts).
- 49 Kā Tiesa jau vairākkārt ir atzinusi, lai gan noteiktas tiesvedības starp valsts iestādi un privāttiesību subjektu var ietilpt Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanas jomā, tas tā nav gadījumā, ja valsts iestāde rīkojas, īstenojot valsts varu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 12. septembris, *Sunico* u.c., C-49/12, EU:C:2013:545, 34. punkts un tajā minētā judikatūra). Ja kāds lietas dalībnieks īsteno publisko varu, izmantojot plašas pilnvaras salīdzinājumā ar tiesību normām, kas piemērojamas attiecībām starp privātpersonām, tad tas izslēdz šādu lietu no civillietu un komercietu kategorijas Regulas Nr. 1215/2012 1. panta 1. punkta izpratnē (pēc analogijas skat. spriedumu, 2014. gada 23. oktobris, *flyLAL-Lithuanian Airlines*, C-302/13, EU:C:2014:2319, 31. punkts).
- 50 Šajā gadījumā vispirms ir jāvērs uzmanība uz to, ka, ņemot vērā iepriekšējā punktā minēto judikatūru, *BUAK* publisko tiesību subjekta statuss pats par sevi neietekmē tiesiskās attiecības starp to un *Korana*.
- 51 Pirmkārt, attiecībā uz juridisko pamatu prasībai, par ko tika pieņemts spriedums, kura izpildei *BUAK* lūdza izdot Regulas Nr. 1215/2012 53. pantā paredzēto apliecību, no iesniedzējtiesas nolēmuma izriet, ka saskaņā ar *BUAG* 21. pantu apmaksātā atvaļinājuma samaksas, ko izmaksā [*BUAK*], izmaksas tiek finansētas no piemaksām pie darba algas, kas ir jāmaksā darba devējam. Lai gan šo piemaksu summa

ir noteikta federālā darba un sociālo lietu ministra rīkojumā, no *BUAK*, kā arī no Austrijas valdības apsvērumiem izriet, ka šajā rīkojumā tiek noteikta vienīgi minēto piemaksu aprēķināšanas kārtība, ņemot par pamatu attiecīgajā darba koplīgumā noteikto algu.

- 52 Būtu jāpiebilst, ka atbilstoši *BUAG* 33.f panta 2. punktam darbā norīkoto darba ņēmēju prasījums par apmaksātā atvaļinājuma samaksu, kura debitors ir *BUAK*, rodas to tiesību uz samaksu apmērā, uz kurām pamatojoties darba devējs maksā paredzētās piemaksas.
- 53 Turklāt pati iesniedzējtiesa precizē, ka minētā samaksa, kas tiek finansēta no piemaksām, kuru samaksa tiek prasīta šajā lietā, ietilpst darba samaksā, kas atbilstoši darba līgumam ir jāmaksā darba devējam par darba ņēmēja veikto darbu.
- 54 Tādējādi, tā kā darba devēja pienākums maksāt piemaksas ir cieši saistīts ar darba ņēmēju civiltiesiska rakstura tiesībām uz apmaksātā atvaļinājuma samaksu, prasības, par kuru pieņemts 2017. gada 28. aprīļa spriedums, pamata izvērtējums atbilstoši šī sprieduma 48. punktā minētajai judikatūrai nav pretrunā secinājumam, ka *BUAK* prasījumam un tādējādi prasībai, kuras priekšmets ir parāda samaksa, arī ir tas pats civiltiesiskais raksturs.
- 55 Otrkārt, attiecībā uz prasības, par kuru tika pieņemts minētais spriedums, celšanas kārtību no *BUAG* noteikumiem izriet, ka atšķirībā no pilnībā iekšējām situācijām, kurās *BUAK* pats var izdot parāda piedziņas apliecību, kas ir izpildes rīkojums attiecībā uz kavētajiem maksājumiem, runājot par kavētajiem maksājumiem saistībā ar darbā norīkotajiem darba ņēmējiem, kuru pastāvīgā darba vieta nav Austrijā, lai panāktu, ka nesamaksātās piemaksas tiek samaksātas, tam ir jāvērsas tiesā.
- 56 Turklāt, ja ziņošanas pienākuma neizpildes dēļ atbilstoši *BUAG* 22. panta 5. punktam *BUAK* ir aprēķinājis piemaksu apmēru, pamatojoties uz paša veikto izziņu, kā norādīts *BUAG* 33.h panta 2.b punktā, “darba devējam piemaksas ir jāmaksā šādi aprēķinātajā apmērā”.
- 57 Attiecībā uz pārbaudes tiesā apjomu, ja prasība par tāda parāda samaksu, ko veido apmaksātā atvaļinājumu samaksai paredzētās piemaksas, kuru apmēru ir aprēķinājis pats *BUAK*, pamatojoties uz paša veikto izziņu, iesniedzējtiesa apgalvo, ka šādam aprēķinam ir konstitutīva iedarbība, jo šī subjekta pilnvaras to atšķir no vienkāršas privātpersonas. No tā šī tiesa secina, ka, ņemot vērā *BUAG* 33.h panta 2.b punkta formulējumu, to varētu interpretēt tādējādi, ka saistībā ar kavētajiem maksājumiem, kas attiecas uz darbā norīkotajiem darba ņēmējiem, kuru pastāvīgā darba vieta nav Austrijā, tiesas pilnvarās ietilpst vienīgi vienkārša minētās normas piemērošanas nosacījumu izpildes pārbaude, līdz ar to, ja minētie nosacījumi ir izpildīti, tiesa var tikai lemt par prasījuma, uz kuru atsaucas *BUAK*, pareizību pēc būtības.
- 58 Šo valsts tiesiskā regulējuma interpretāciju ir apstrīdējuši gan *BUAK*, gan Austrijas valdība, apgalvojot, ka procedūrā par tāda parāda samaksu, ko veido apmaksātā atvaļinājuma samaksai paredzētās piemaksas darbā norīkotajiem darba ņēmējiem, Austrijas tiesa pilnībā pārbauda visus pieteikuma elementus.
- 59 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka atbilstoši LESD 267. pantam ierosinātajā tiesvedībā Tiesas kompetencē nav interpretēt valsts tiesību normas, jo šāda interpretācija ir tikai valsts tiesu kompetencē (spriedums, 2009. gada 27. oktobris, *ČEZ*, C-115/08, EU:C:2009:660, 57. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 60 Tādējādi, ciktāl atbilstoši *BUAG* 33.h panta 2.b punktam *BUAK* ir radīts tāds tiesiskais stāvoklis, kurš pieļauj atkāpes no vispārējo tiesību noteikumiem, kas reglamentē prasības par parāda samaksu celšanas kārtību, piešķirot tā izvirzītā prasījuma konstatējumam konstitutīvu iedarbību un – iesniedzējtiesas skatījumā – liedzot tiesai, kurā celta tāda prasība, iespēju pārbaudīt, cik pamatota ir informācija, uz ko šis konstatējums ir balstīts, jāsecina, ka šajā gadījumā šis subjekts rīkojas atbilstoši tiesību aktā piešķirtajai publisko tiesību prerogatīvai.

- 61 Ja tas tā ir pamatlietā, iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai *BUAK* lomu šajā īpašajā kontekstā nevar raksturot vienkārši kā tāda publisko tiesību subjekta lomu, kura uzdevums ir iekasēt līdzekļus ar mērķi segt prasījumus, kas ir paredzēti *BUAG*. Proti, tādā gadījumā būtu jāuzskata, ka tādā strīdā, par kuru tika pieņemts 2017. gada 28. aprīļa spriedums, *BUAK* rīkojas, īstenojot valsts varu; tas būtiski ietekmētu šīs procedūras īstenošanas kārtību un tādējādi pašu tās raksturu, un tādēļ uz minēto strīdu neattiektos jēdziens “civillietas un komercietas” un līdz ar to – Regulas Nr. 1215/2012 piemērošanas joma.
- 62 Attiecībā uz citām *BUAK* īpašajām prerogatīvām, uz kurām norāda iesniedzējtiesa, piemēram, administratīvo izdevumu, kuru apmērs ir 1 %–2 % no piemaksām, iekasēšana, ko veic *BUAK*, vai tam pastāvošā iespēja noslēgt nolīgumus ar citām sociālā nodrošinājuma iestādēm, ja pirmā pilnvara ir nenozīmīga un otrā – kā šajā ziņā tiesas sēdē paskaidroja Austrijas valdība, šķiet, ir balstīta uz privāttiesisku līgumu noslēgšanu, tās nevar izslēgt no civillietām un komercietām Regulas Nr. 1215/2012 1. panta 1. punkta izpratnē procedūru, kurā tika pieņemts tāds spriedums kā pamatlietā.
- 63 Attiecībā uz *BUAK* izziņas pilnvarām darba devēja ziņošanas pienākuma neizpildes gadījumā jākonstatē, ka arī tās pašas par sevi nevar piešķirt publiski tiesisku raksturu tādai procedūrai, kurā tika pieņemts 2017. gada 28. aprīļa spriedums.
- 64 Proti, iepriekšējos divos punktos minētās prerogatīvas neietekmē statusu, kādā *BUAK* darbojas tādā procedūrā, kādā ir pamatlietā, nemaina tās raksturu un nenosaka tās norisi.
- Par jēdzienu “sociālais nodrošinājums” Regulas Nr. 1215/2012 1. panta 2. punkta c) apakšpunkta izpratnē*
- 65 Atbilstoši Regulas Nr. 1215/2012 1. panta 2. punkta c) apakšpunktam sociālais nodrošinājums neietilpst šīs regulas piemērošanas jomā.
- 66 Izslēgšana no minētās regulas piemērošanas jomas, kas ir paredzēta tās 1. panta 2. punktā, ir izņēmums, kas ir jāinterpretē šauri.
- 67 Jēdziens “sociālais nodrošinājums” salīdzinājumā ar minētā jēdziena saturu Savienības tiesībās ir definēts autonomi. Tādējādi, kā izriet no Tiesas judikatūras, tas aptver Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 883/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par sociālās nodrošināšanas sistēmu koordinēšanu (OV 2004, L 166, 1. lpp.) piemērošanas jomu (pēc analogijas attiecībā uz Padomes Regulu (EEK) Nr. 1408/71 (1971. gada 14. jūnijs) par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, redakcijā, kas grozīta un atjaunināta ar Padomes Regulu (EEK) Nr. 118/97 (1996. gada 2. decembris) (OV 1997, L 28, 1. lpp.), skat. 2002. gada 14. novembra spriedumu *Baten*, C-271/00, EU:C:2002:656, 45. punkts).
- 68 Turklāt pabalstu var uzskatīt par sociālā nodrošinājuma pabalstu, ja tas saņēmējiem tiek piešķirts, individuāli un diskrecionāri neizvērtējot personiskās vajadzības, pamatojoties uz likumā noteiktu situāciju, un ja tas attiecas uz kādu no riskiem, kas tieši norādīti Regulas Nr. 883/2004 3. panta 1. punktā (pēc analogijas skat. spriedumu, 2013. gada 19. septembris, *Hliddal* un *Bornand*, C-216/12 un C-217/12, EU:C:2013:568, 48. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 69 Šajā gadījumā, kā izriet no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, prasījums, ko veido apmaksātā atvaļinājuma samaksai paredzētās piemaksas, rodas to tiesību uz apmaksu apmērā, pamatojoties uz kurām darba devējs maksā piemaksas. Līdz ar to atbilstoši informācijai, ko sniegusi iesniedzējtiesa, darba devējam ir jāmaksā šī apmaksātā atvaļinājuma samaksa saistībā ar darbā norīkotā darba ņēmēja veikto darbu, pat ja maksājums tiek veikts ar *BUAK* starpniecību.

- 70 Tādējādi tāda samaksa neietilpst jēdzienā “sociālais nodrošinājums” Regulas Nr. 1215/2012 1. panta 2. punkta c) apakšpunkta nozīmē.
- 71 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1215/2012 1. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka publisko tiesību subjekta prasība pret darba devēju samaksāt parādu, ko veido apmaksātā atvaļinājuma samaksai paredzētās piemaksas saistībā ar darba ņēmēju norīkošanu darbā dalībvalstī, kurā nav viņu pastāvīgā darba vieta, vai saistībā ar darbaspēka nodrošināšanu šajā dalībvalstī, vai pret darba devēju, kura juridiskā adrese nav minētajā dalībvalstī, saistībā ar darba ņēmēju nodarbināšanu, kuru pastāvīgā darba vieta ir šajā dalībvalstī, ietilpst šīs regulas piemērošanas jomā ar nosacījumu, ka prasības celšanas kārtība neietver atkāpes no vispārējo tiesību noteikumiem un it īpaši tiesai, kurā ir celta prasība, netiek liegta iespēja pārbaudīt, cik pamatota ir informācija, uz ko ir balstīta šī prasījuma konstatēšana; tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 72 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās 1. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka publisko tiesību subjekta prasība pret darba devēju samaksāt parādu, ko veido apmaksātā atvaļinājuma samaksai paredzētās piemaksas saistībā ar darba ņēmēju norīkošanu darbā dalībvalstī, kurā nav viņu pastāvīgā darba vieta, vai saistībā ar darbaspēka nodrošināšanu šajā dalībvalstī, vai pret darba devēju, kura juridiskā adrese nav minētajā dalībvalstī, saistībā ar darba ņēmēju nodarbināšanu, kuru pastāvīgā darba vieta ir šajā dalībvalstī, ietilpst šīs regulas piemērošanas jomā ar nosacījumu, ka prasības celšanas kārtība neietver atkāpes no vispārējo tiesību noteikumiem un it īpaši tiesai, kurā celta prasība, netiek liegta iespēja pārbaudīt, cik pamatota ir informācija, uz ko ir balstīta šī prasījuma konstatēšana; tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

[Paraksti]